

Zaista je dosta igre

PRE DESETAK GODINA, kada sam vodio televizijsku emisiju posvećenu računarima, sinula mi je ideja da anketiram prolaznike na beogradskim ulicama da bih saznao šta znaju i misle o Internetu. Ta ideja se,

međutim, nije naročito svidela mom tadašnjem uredniku, i dok sam ja razmišljao kako da ga ubedim da ona zaista ima opravdanja, on me je prekinuo rečima: „Dobro, uradi to ako si već naumio, ali insistiram da sa ekipom pođe i momak iz obezbeđenja.“ Shvatio sam da je bolje da ništa ne pitam, iako mi nije bilo jasno šta će nam zaštita za takav zadatak. Razgovor s prolaznicima u Skadarskoj ulici, u centru Beograda, bio je čak i prijatan, ali su nekoliko stotina metara odatle postavljena pitanja prilično uznemirila naše starije sugrađane – za njih je Internet bio „američko zlo“ i alat „špijuna“. Momak iz naše pratnje se postarao da bez „oštećenja“ uđemo u reportažni kombi, budući da je situacija postala više nego napeta.

Opisanog događaja setio sam se nedavno, kada sam gledao TV emisiju na jednoj od nacionalnih televizija, a u celini je bila posvećena „zavisnosti od računara i kompjuterskih igara“. Uvaženi učesnik u tom razgovoru je citirao izvesne izvore i tvrdio da su računarska i heroinska zavisnost na vrhu liste psihičkih oboljenja te vrste. Obrazlagane su razne teorije o tome kako prepoznati zavisnika od računara, a presudan kriterijum je dužina sedenja ispred kompjutera – preko četiri časa dnevno u dužem periodu. Kada sam to čuo, štrečno sam se i pomislio: „Pobogu, pa ja sam okružen zavisnicima!“ Smirio sam se već sledećeg tjena – doprlo mi je do svesti da sam i ja zavisnik i da nemam nikakvog razloga da strahujem od svojih redakcijskih kolegi-

nica i kolega.

Salu na stranu, medijska halabuka koja se podigla oko savetovališta za odvikavanje od računara zaista je neprimerena. Budući da imam veoma bliske veze s medicinom, znam da ovakve bolesti nisu izmišljotina i da se u čitavom svetu otvaraju centri za pomoć, čak i specijalizovane privatne bolnice, ali svako poređenje s heroinskom zavisnošću smatram

zlonamernim. Mediji su danas skloni senzacionalizmu, a onima koji se bave ovim vidom terapije svakako odgovara mogućnost da steknu mlade pacijente, koje će zabrinuti roditelji dovesti listom.

U igranju kompjuterskih igara ne vidim ništa loše, naprotiv. Čitava generacija novinara koji pišu za gotovo sve domaće IT časopise počela je karijeru pišući o igrama. S druge strane, iako se igre krive za nesocijalnost mladih, činjenica je da mnoge savremene igre zahtevaju timsko igranje, a programi poput Tema Talka omogućavaju igračima da se i glasovnom komunikacijom dogovaraju o taktici i potezima. Da i ne pominjemo fakat da

razvoj taktike, motorike i timskog igranja doprinosi razvoju psihomotornih funkcija. A šta biva ako neko i pretera? U najvećem broju slučajeva, igrač se zasiti i sam odustane posle izvesnog vremena. Uostalom, šta biva ako neko pretera s gledanjem akcionih filmova na televiziji, ili pak sa opsesivnim vežbanjem u terevani, uz korišćenje nezdravih „dodataka ishrani“? Konačno, šta ćemo s onima koji preteraju s nekim drugim nesocijalnim aktivnostima?

U našoj zemlji, u kojoj je broj računara u odnosu na broj stanovnika vrlo skroman a IT potrošnja najniža u Evropi, nedostaju samo još senzacionalističke priče o zavisnosti od kompjutera da bi bilo još gore. Voleo bih da čujem kritike, primera radi, i na račun prognostičara budućnosti, koji su preplavili sve televizijske kanale i zgrću novac od sveta koji strpljivo čeka na telefonsko uključjenje. Mladima treba omogućiti da ovladaju računarima, pa i preko igara, jer će tako barem deo njih poželeti

da se bavi i nekim ozbiljnim poslom na tim spravama. A u priče da neke igre podstiču agresivnost verujem koliko i u tvrdnje da pojedini filmovi utiču na porast kriminala.

Zaista mislim da su nedopustivo preterivanje senzacionalistička razglabanja o lečenju onih koji koriste modernu tehnologiju, premda ona, između ostalog, omogućava i kakav-takav kontakt sa svetom, naročito kad se ima u vidu činjenica da najveći broj mladih u našoj zemlji nikada nije prešao granicu. ■

Relja Jović je glavni i odgovorni urednik časopisa Mikro. Njegove uvodne reči pročitajte na adresi www.mikro.co.yu/arhiva/relja.